

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 320/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenská sporiteľňa, a.s.**, Tomášikova 48, Bratislava, IČO 00 151 653, zastúpenej C&T Advokáti s.r.o., Fedinova 3b, Bratislava, proti rozsudku Mestského súdu Košice sp. zn. 4T/113/2011 z 28. novembra 2024 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6To/57/2025-2721 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom mestského súdu sp. zn. 4T/113/2011 z 28. novembra 2024 a napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 6To/57/2025-2721 z 30. septembra 2025. Domáha sa zrušenia napadnutého uznesenia a napadnutého rozsudku, vrátenia veci mestskému súdu a žiada aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 27. apríla 2009 bolo [REDACTED] (ďalej len „obžalovaný“) vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 4 písm. a) Trestného zákona, ktorý spočíval v tom, že obžalovaný ako osoba zastupujúca spoločnosť FIRST, s.r.o., uzatvoril viaceré zmluvy o finančnom leasingu so sťažovateľkou na technické zariadenia, pričom porušil zmluvné podmienky, neuhradil dlžné sumy a aj napriek výzvam odmietol sťažovateľke vydať predmetné technické zariadenia, ktoré boli predmetom leasingu, čím jej spôsobil škodu v celkovej výške 100 579,15 eur.

3. Prokurátor podal 16. septembra 2011 obžalobu na obžalovaného pre pokračovací zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 4 písm. a) Trestného zákona. O obžalobe rozhodol Okresný súd Košice I rozsudkom z 12. septembra 2017, ktorým uznal obžalovaného za vinného z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím obzvlášť závažným zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1, 4 písm. a) Trestného zákona.

4. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obžalovaný aj prokurátor, pričom krajský súd rozsudok zrušil a vec vrátil na opätovné rozhodnutie. V novom konaní po vykonaní celého dokazovania z dôvodu zmeny senátu mestský súd rozhodol rozsudkom z 21. novembra 2023, ktorým uznal obžalovaného vinným a sťažovateľke nepriznal nárok na náhradu škody.

5. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 11. septembra 2024, rozsudok mestského súdu zrušil a vec vrátil na nové rozhodnutie vzhľadom na novelu Trestného zákona.

6. Vo veci opätovne rozhodol mestský súd, ktorý napadnutým rozsudkom z 28. novembra 2024 uznal obžalovaného vinným z pokračujúceho zločinu sprenevery podľa § 213, ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona, ktorý spáchal v jednočinnom súbehu s pokračujúcim zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu mestský súd uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov. Napriek tomu, že bol obžalovaný zo skutkov v bodoch 1, 2, 3 a 4 uznaný za vinného, v zmysle § 288 ods. 1, 3 Trestného poriadku mestský súd odkázal sťažovateľku ako poškodenú na civilný proces, aplikujúc § 172 ods. 2 Trestného poriadku, a vzhľadom na to, že po vyhlásení rozsudku sa obžalovaný aj prokurátor vzdali odvolania, vyhotovil zjednodušený písomný rozsudok bez odôvodnenia.

7. Sťažovateľka podala proti výroku rozsudku o nepriznaní náhrady škody a odkázaní s nárokom na civilný proces odvolanie. Krajský súd ako odvolací súd napadnutým uznesením z 30. septembra 2025 odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka namietala najmä arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku mestského súdu v rozsahu rozhodnutia o nároku na náhradu škody. Vzhľadom na vyhotovenie skráteného rozsudku bez odôvodnenia sťažovateľke neboli uvedené dôvody, pre ktoré bola napriek uznaniu viny obžalovaného s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný súd. Poukazovala na nezákonnú aplikáciu § 172 ods. 2 Trestného poriadku, pretože ako poškodená a samostatná procesná strana, ktorá sa odvolania nevzdala, má právo na dostatočné odôvodnenie toho, prečo trestný súd o ňou uplatnenom nároku nerozhodol. Sťažovateľka odkazovala aj na § 287 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný o nároku na náhradu škody rozhodnúť, ak uznal obžalovaného za vinného zo skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Uvedený postup mestského súdu viedol k porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Krajský súd ako odvolací súd odvolanie sťažovateľky zamietol napriek tomu, že prokurátor vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolanie je v časti dôvodné, keďže výška škody bola riadne preukázaná na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní. Nárok na náhradu škody bol uplatnený riadne

a včas, a preto nič nebránilo súdu postupovať podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého, čo sa týka výšky škody, existovali nejasnosti a sporné okolnosti, ktoré presahovali rozsah dokazovania v adhéznom konaní. Krajský súd sa podľa nej nedostatočne vysporiadal s prednesenou odvolacou argumentáciou, čím je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, a tým ústavne neakceptovateľné.

9. Poukazujúc na možnosť aplikácie § 172 ods. 2 Trestného poriadku so zdôraznením zmyslu a účelu uvedeného ustanovenia, sťažovateľka podotýka, že osobitne krajský súd v napadnutom uznesení len stručne odkázal na to, že uvedené ustanovenie nepredpokladá stanovisko poškodeného, čím uskutočnil len gramatický a doslovný výklad predmetného ustanovenia bez snahy podrobnejšie reagovať na jej odvolaciu argumentáciu. Sťažovateľka sa domnieva, že aplikácia § 172 ods. 2 Trestného poriadku prichádza do úvahy, ak v konaní nevystupuje poškodený. V aktuálne prerokúvanej veci pritom boli viacerí poškodení, a teda ako strana konania mala právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia o ňou uplatnenom nároku na náhradu škody.

10. Sťažovateľka argumentuje, že § 172 ods. 2 Trestného poriadku je založený „na predpoklade, že vyhlásený rozsudok je pre všetky relevantné procesné strany akceptovateľný, teda že voči nemu nie sú vznesené žiadne námietky a žiadna zo strán nemá záujem spochybňovať jeho vecnú správnosť. V takom prípade je logické a racionálne, že zákon umožňuje vyhotoviť písomné vyhotovenie rozsudku bez odôvodnenia. Problém však nevyhnutne nastáva v okamihu, keď v konaní ostáva procesná strana, ktorá s vyhláseným rozsudkom zjavne nesúhlasí a ktorá si ponechala právo domáhať sa nápravy prostredníctvom riadneho opravného prostriedku. V prípade poškodeného, ide o subjekt, ktorého procesné práva sú priamo dotknuté rozhodnutím súdu. Takýto poškodený má nielen právo na to, aby bolo o jeho nároku rozhodnuté, ale aj právo na to, aby sa v prípade nepriznania nároku dozvedel, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov súd rozhodol v jeho neprospech. Bez písomného odôvodnenia je toto právo fakticky odopreté.“. Aplikácia § 172 ods. 2 Trestného poriadku v procesnej situácii, keď s rozsudkom nesúhlasí poškodený, je formalistická a v rozpore so zmyslom a s účelom uvedeného ustanovenia, keďže okrem iných predstavuje porušenie práva poškodeného na riadne odôvodnenie rozhodnutia o ním uplatnenom nároku na náhradu škody.

11. Krajský súd podľa názoru sťažovateľky nesprávne zhodnotil povinnosť súdu prvého stupňa priznať nárok na náhradu škody v prípade, ak nastanú podmienky podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, keď uviedol, že vykonané dokazovanie nie je postačujúce a ďalšie zdôvodnenie výšky nároku na náhradu škody by bolo pre účely tohto trestného konania neprimerane zdĺhavé, keďže nároky sťažovateľky sa v prípravnom konaní a v konaní pred súdom odlišovali z dôvodu vrátenia predmetov leasingov obžalovaným. V zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

12. Nárok na náhradu škody si sťažovateľka uplatnila riadne v prípravnom konaní, a to na základe konečného vyčíslenia škody z 24. septembra 2010, v ktorom ustálila výšku škody

na sumu 100 579,15 eur. Táto suma pozostávala z viacerých čiastkových nárokov viažucich sa ku konkrétnym skutkom obžalovaného, a to suma 36 802,61 eur (skutok v bode 1), suma 18 996,06 eur (skutok v bode 2), suma 25 268,82 eur (skutok v bode 3) a suma 19 510,76 eur (skutok v bode 4). Každá z týchto čiastkových súm bola v trestnom konaní odôvodnená a jednoznačne preukázaná. Výšku jednotlivých uplatnených nárokov sťažovateľka preukazovala listinnými dôkazmi (najmä finančné vyúčtovania splátkového predaja a zmlúv o finančnom leasingu, faktúry jednoznačne potvrdzujúce výšku vzniknutej škody vrátane faktúr za predaj predmetov leasingu tretím osobám). Sťažovateľka dodáva, že bola naplnená aj podmienka vymedzená v § 287 ods. 1 Trestného poriadku v tom, že výška škody bola vymedzená aj v popise skutku vo výroku odsudzujúceho rozsudku, hoci uvedené vychádzalo z iného obdobia a nebol zohľadnený neskorší predaj predmetu leasingu. Konajúce súdy takto ignorovali normatívny príkaz, čo je postup v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy. Neobstojí odôvodnenie krajského súdu, že rozsah dokazovania presahoval účel adhézneho konania, aj vzhľadom na to, že mestský súd tieto sumy zahrnul do výroku odsudzujúceho rozsudku.

13. Krajský súd v napadnutom uznesení poukazoval na rozdiely v uplatnenej sume náhrady škody. Toto odôvodnenie je však arbitrárne a nevychádza z vykonaného dokazovania. Tvrdený rozdiel v nároku na náhradu škody vychádza iba z toho, že v rámci obžaloby bola škoda vyčíslená ku dňu spáchania skutku, následne sa výška škody zmenila z dôvodu zaistenia predmetov leasingu a ich následného predaja, o čom sťažovateľka predložila dôkazy, ktoré boli všetky vykonané na hlavnom pojednávaní. Od vyčíslenia škody v prípravnom konaní z 24. septembra 2010, t. j. pred podaním obžaloby, sťažovateľka výšku škody nemenila, v uplatnenom nároku už zohľadnila aj následné predaje odobratých predmetov leasingu, a teda táto škoda bola finálna. Rovnako je irelevantné tvrdenie obžalovaného týkajúce sa úhrady stroja New Holland LB 115.B, ktoré si krajský súd osvojil bez preskúmania vykonaného dokazovania mestským súdom, keďže z výpovede svedkyne Radky Windhofer na hlavnom pojednávaní 28. júla 2021 a svedka Trojčáka na hlavnom pojednávaní 30. marca 2022 je zrejmé, že poškodená spoločnosť BAWAG si škodu uplatňovala, ale keďže došlo k viacnásobnému prefinancovaniu rovnakého stroja rôznymi leasingovými spoločnosťami, tieto sa medzi sebou dohodli na tom, ako sa medzi sebou vo vzťahu k prevzatíu a predaju daného stroja vysporiadajú. Krajský súd odôvodnil takto svoj právny názor postupom iného poškodeného, resp. vyvrátenými tvrdeniami obžalovaného.

14. Napadnuté uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľka za nepreskúmateľné, keďže odvolací súd nereagoval na jej odvolacie námietky, ale len formalisticky poukázal na gramatické znenie § 172 ods. 2 Trestného poriadku, nijako sa nevysporiadal so zmyslom a s účelom predmetnej právnej normy a ani s námietkou sťažovateľky, že aplikáciou tohto ustanovenia budú porušené jej procesné (a ústavné) práva ako strany trestného konania. Krajský súd nijako nereagoval ani na právne závery v rozhodnutiach Ústavného súdu Českej republiky, v zmysle ktorých v rámci adhézneho konania dochádza k uplatneniu základného práva na súdnu ochranu poškodeného a výsledné rozhodnutie o civilnoprávnom nároku je exekučným titulom (II. ÚS 297/22, IV. ÚS 2637/23). Krajský súd postupoval nekonzistentne a vnútorne rozporne, keď § 172 ods. 2 Trestného poriadku aplikoval prísne formalisticky, hoci rovnako formalisticky nepostupoval v prípade § 287 ods. 1 Trestného poriadku, napriek tomu, že zákonné podmienky na jeho aplikáciu boli podľa názoru sťažovateľky naplnené.

15. Legitímne očakávanie sťažovateľky bolo, že v adhéznom konaní jej bude priznaná náhrada škody, a preto bola na každom hlavnom pojednávaní právne zastúpená, aby súdu predložila všetky

požadované doklady a mohla reagovať na vývoj pojednávania. V súvislosti s trestným konaním preto vynaložila nemalé finančné prostriedky, preto priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je v danom prípade odôvodnené s potrebou prihliadnuť aj na celkové trvanie trestného konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K napadnutému rozsudku mestského súdu:

17. Ak ústavný súd, uplatňujúc princíp subsidiarity, pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti (k tomu pozri § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

18. Proti napadnutému rozsudku mestského súdu podala sťažovateľka riadny opravný prostriedok, a to odvolanie podľa Trestného poriadku, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 30. septembra 2025 tak, že ho zamietol, čo vedie k záveru o potrebe relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietnuť z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

19. Krajský súd v napadnutom uznesení nesúhlasil s tvrdením sťažovateľky, že škodu riadne vyčíslila už v prípravnom konaní a jej výšku nemenila. Z odsudzujúceho rozsudku totiž vyplýva opak, keď napr. pri skutku v bode 1 uviedla, že jej bola spôsobená škoda vo výške 101 408,47 eur a túto uplatnila, ale v odvolaní uviedla, že pri skutku v bode 1 jej bola spôsobená škoda vo výške 36 802,61 eur, ktorú žiada priznať. To isté by bolo možné uviesť aj pri skutkoch v bodoch 2, 3 a 4. Obžalovaný zároveň predložil doklady o úplnej úhrade stroja New Holland LB 115.B spoločnosti BAWAG a tá vydala potvrdenie o úplnej úhrade s tým, že jej žiadna škoda nevznikla. Napriek tomu je v skutku pod bodom 4 uvedené, že jej bola spôsobená škoda a túto si uplatnila. Škodu zároveň spochybňuje aj skutočnosť, že spoločnosť FIRST, s.r.o., stroje vrátila poškodeným, pričom niektoré poškodené spoločnosti pohľadávky voči spoločnosti FIRST, s.r.o., postúpili na tretie osoby, rovnako boli vrátené stroje. Tieto rozdiely spochybňujú tvrdenie sťažovateľky, že mestský súd mal dostatočný podklad na to, aby o priznaní škody rozhodol v rozsudku. Krajský súd sa preto stotožnil s mestským súdom v tom, že pre vyslovenie povinnosti na náhradu škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie „vzhľadom k tomu, že ich nároky v prípravnom konaní a následne v priebehu HP sa odlišovali, pretože jednotlivé predmety leasingu boli poškodeným stranám vrátené, resp. došlo k finančnej kompenzácii a dokazovanie v tomto smere by presiahlo rámec adhézneho konania a neúmerne by predĺžilo už i tak dlhé konanie v tejto trestnej veci.“. Vo vzťahu k oslobodzujúcemu výroku pritom poškodeného VÚB Leasing a.s. obligatórne odkázal na civilný proces. Po posúdení „všetkých okolností prípadu“

dospel krajský súd k záveru, že priznanie náhrady škody sťažovateľke nie je v tomto konkrétnom prípade reálne možné, a to vzhľadom na potrebu vykonať ďalšie dokazovanie, bez ktorého nemožno určiť výšku náhrady škody náležiacu sťažovateľke. Krajský súd zohľadnil aj sociálnu situáciu sťažovateľky, ktorá neindikuje, že by nebola schopná ďalšieho konania o náhrade škody v civilnom konaní. Krajský súd navyše poukázal na to, že už v skoršom kasačnom uznesení z 23. mája 2018 poukázal „na nejasnosti v skutku v bode 1 týkajúce sa výšky spôsobenej škody, ako i výšky obstarávacej ceny v bode 2 skutku, ktoré mali byť zosúladené s výsledkami vykonaného dokazovania.“.

20. Krajský súd tiež poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 193/2019 z 21. mája 2019, v zmysle ktorého je trestné konanie primárne vedené pre účely zistenia páchatelia trestného činu a jeho potrestania v spravodlivom procese, a pritom rozhodovanie aj o nároku na náhradu škody (tzv. adhézne konanie) je Trestným poriadkom predpokladanou alternatívou, a nie jeho primárnym cieľom.

21. Predmetné skutky sa stali v roku 2007, trestné stíhanie, resp. obvinenie bolo obžalovanému vznesené v roku 2009, obžalovaný sa úkonom trestného stíhania nevyhýbal, preto ďalšie dokazovanie v tomto smere by presiahlo rámec adhézneho konania a neúmerne by predĺžilo už i tak dlhé konanie v tejto trestnej veci. Krajský súd tiež dospel k záveru, že postup mestského súdu bol v súlade s § 172 ods. 2 Trestného poriadku, keď zákon nevyžaduje súhlas poškodeného, resp. výslovné vzdanie sa odvolania na to, aby bolo možné vyhotoviť skrátený rozsudok.

22. Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd nezistil také okolnosti, ktoré by indikovali neústavnosť tohto rozhodnutia. Ústavný súd nepovažuje výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Trestného poriadku za arbitrárne (svojvoľné). Krajský súd svoje právne závery zrozumiteľne a dostatočne odôvodnil, preto jeho právne závery sú ústavne akceptovateľné. Krajský súd v napadnutom uznesení správne aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

23. Krajský súd v napadnutom uznesení vymedzil okolnosti, ktoré indikujú zmeny týkajúce sa uplatneného rozsahu výšky škody sťažovateľkou ako poškodenou, ako aj škody uplatnenej ďalšími poškodenými, ku ktorým došlo v dôsledku špecifikovaných právnych skutočností (vrátenie predmetov leasingu, ich ďalší predaj, postúpenie pohľadávok a pod.). Poukázal aj na spornosť uplatnenej výšky náhrady škody v kontexte výšky obstarávacej ceny a pod. Všetky tieto okolnosti dostatočne indikujú neujasnenosť skutkového stavu týkajúceho sa výšky škody uplatnenej poškodenými (vrátane sťažovateľky) a potrebu ďalšieho dokazovania. Tieto skutočnosti predstavujú dostatočný podklad pre výrok, ktorým boli poškodení s nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces. Odôvodnenie napadnutého uznesenia predstavuje zároveň adekvátnu a dostatočne odôvodnenú reakciu na odvolacie námietky sťažovateľky.

24. Ústavný súd už v kontexte aplikácie § 172 ods. 2 Trestného poriadku uviedol, že aj v prípade, ak by všeobecný trestný súd využil (fakultatívnu) možnosť, ktorú mu ponúka označené ustanovenie Trestného poriadku, a ústavný súd by tento postup hodnotil ako jeho pochybenie, nemohol by na jeho základe vysloviť porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky. V tejto súvislosti

ústavný súd opätovne poukázal na svoj už citovaný ustálený právny názor, podľa ktorého postup všeobecného súdu, ktorý je v súlade so zákonom, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (II. ÚS 328/2015, porovnaj tiež m. m. aj I. ÚS 328/2025).

25. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu